

Hitta hem.

Med en sönderrostad rustning och med en sköld av papper stapplar jag på skakiga ben genom rädslornas skog. Svarta knotiga träd skymtar genom grådaskig dimma.

En koncentrerad doft av förruttelse fyller mitt sinne och får mig att vilja kräkas mentalt för att bli av med känslorna som gör mitt skelett till gummi.

Jag är vaksam som ett rådjur fångad mellan betonghus för att inte trassla in mig i spindelväv spunnet av tunga tankar.

Jag är rädd för den dödskanie som finns under mitt ansikte.

Min hjärna målar upp bilder som får själen att må illa.

I skogens slut ligger hus där purpurfärgade gardiner av bly täcker fönstren, som mantlar till skydd mot ondskan. Döda människor med påmålade leenden sitter i uppvuxna trädgårdar och låtsas vara lyckliga. Vid spakarna till denna värld sitter en galen clown och skrattar.

Här vill jag inte vara!

Ett svärd av solljus slår sig igenom sotiga brädor och klyver mina mörka tankar till flisor.

Jag vill känna livsglädjen så starkt att själen vibrerar.

Öppna upp ett fönster i min hjärna för att vädra ut och få in frisk klar luft.

Möta människor med lysande ögon fulla av hopp även om ansiktet är nedsvärtat av utbrändhet.

Jag känner doften av kåda och barr. Små grenar knakar under mina fötter när jag följer stigen som leder fram till stugan där jag bor.

En glänta öppnar sig och solen värmer min rygg.

På gårdsplanen tittar katten nonchalant när jag närmar mig.

Jag sätter mig och den stryker sin kropp mot mitt ben, som för att säga:

- Nu har du hittat hem, här ska du vara!